

Ternell 12 maart 2006

Onder leiding – voor sommigen “lijding”, maar daarover later meer – van gastgids Aimé dalen we van onze vertrekplaats Ternell af naar de bedding van de Helle. Al zeer snel wordt duidelijk dat hier nog een groot pak ligt en beseffen we dat dit geen lichte tocht zal worden. Het is bovendien koud, maar de stralende zon komt dat snel goedmaken. Bovendien krijg je het snel warm van het ploeteren in de diepsneeuw.

Een mooi wit sneeuwtapijt betekent ook weinig aanknopingspunten om op te oriënteren, dus kiest Aimé resoluut voor het volgen van het riviertje de Helle. Het is evenwel twijfelachtig of dit de beweegreden was van Aimé om de Helle te volgen, hij is immers een man met een missie! Hij wil het begrip 'Roughroutes' alle eer aan doen.

Als we van het dal van de Helle wegdraaien richting het plateau van de Hoge Venen, vinden we eerst en mooi zonnig plekje om te picknicken. Maar echt lang blijven toch niet zitten, want daar is het iets te koud voor. Het tweede deel van de tocht gaat gestaag bergop, soms langs kleine dalletjes, later weer meer langs echte paden. Maar ook die lopen niet zo gemakkelijk want er ligt veel sneeuw en bovendien proberen we zo vriendelijk te zijn om de loipen voor de langlaufers niet plat te trappen.

Hoewel de zon zich van haar beste kant blijft tonen, kan dit Hilde amper behagen. Zij is het ploeteren meer dan beu. Zelfs een flinke slok aan haar whisky, die ze na veel aandringen toch met de rest deelt, brengt geen soelaas. Haar doel is de kortste weg richting eindpunt. Dat eindpunt is nog niet meteen in zicht, maar volgens de kaart is het wel quasi rechtdoor als we het aanhouden. Hilde beslist dan ook om dit pad te blijven volgen. Ondergetekende volgt zijn vrouwtje gedwee, er zijn zo van die momenten dat je als man moet volgen (!?) en ook Karolien denkt dat ze er goed aan doet om niet de 'harde kern' te volgen en neemt bijgevolg ook de kortste weg.

De rest, nog vier man sterk, of beter vier “mannen” sterk (Aimé, Rob, Jozef en Bart) , heeft nog een 7-tal kilometer voor de boeg. En nu de last van de slenteraars afgegooid werd, komt de groep pas goed op stoom. In een ware toptijd haspelen zij de resterende lus aan de ander kant van de hoofdweg af. Hoe dat precies in z'n werk is gegaan, komen we niet echt te weten want ze zijn nadien karig met commentaar. We hadden het viertal op het rendez-vous punt (de café natuurlijk) in ieder geval niet zo snel verwacht. Enkel Bart laat in z'n kaarten kijken, niet dat hij veel zegt. Integendeel, juist zijn zwijgzaamheid en de overgave waarmee hij zich stort op z'n Orval om terug krachten op te doen, vertellen alles...

Igor